

over. In dit kader moet worden bedacht dat tijdens de bezwaarfase geen grondenstelsel geldt, zoals M. Schreuder-Vlasblom – *Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure*, Deventer: Wolters Kluwer 2017 (zesde druk), § 3.2.1 (p. 528; raadpleeg ook de verwijzingen in noot 444) – met kracht van argumenten betoogt.

6. Het vorenstaande verdraagt zich moeizaam met jurisprudentie waarin de Afdeling bestuursrechtspraak oordeelt dat de beslissing over de toepassing van art. 7:3 onderdeel b Awb moet worden genomen op grond van hetgeen in het bezwaarschrift is gesteld (r.o. 2.3 van de hierboven afgedrukte uitspraak; in dezelfde zin bijv. ABRvS 6 juli 2016, ECLI:NL:2016:1890). Tijdens de hoorzitting kan de veronderstelling dat het primaire besluit rechtmatig is, wegens allerlei verrassende en/of onvoorziene factoren onjuist (b) lijken te zijn, en het past niet om daarop in een vroeg stadium van de bezwaarschriftprocedure een voorschot te nemen, zoals de SLB tijdens de zitting van 3 mei 2017 ten overstaan van de Afdeling bestuursrechtspraak terecht heeft aangevoerd. In zoverre valt een vergelijking te trekken met het prognoseverbod bij het horen van getuigen; de rechter mag het verzoek om een getuige te horen niet afwijzen op basis van de verwachting dat verklaringen van de betrokkene geen invloed op de einduitkomst van de procedure zullen hebben. Men leze in dit verband onder meer W.D.H. Asser, *Bewijs* (Asser Procesrecht, deel 3), Deventer: Wolters Kluwer 2017 (tweede druk), nrs. 225–226.

7. De lezers van dit tijdschrift begrijpen nu ongetwijfeld dat ik mij niet kan vinden in het oordeel dat het bezwaar van de SLB *kennelijk* ongegrond is. Signaleer in dit verband dat de Afdeling bestuursrechtspraak nogal veel tekst – meer dan 1.300 woorden – nodig heeft om duidelijk te maken dat de kritiek van de SLB op (de rechtmatigheid van) de Nbw-vergunning voor de verandering van de varkenshouderij te Mariënhem geen hout snijdt. Hoe evident was het op 23 november 2015 nu werkelijk dat het bezwaar van SLB geen kans van slagen heeft? Overigens ligt het minder voor de hand om eerst te overwegen dat het bezwaar van de eisende partij kennelijk ongegrond is en pas daarna de kritiek van die partij op het primaire besluit uitgebreid te bespreken.

8. Terzijde: art. 7:3 Awb is een ‘kan-bepaling’ en verschafft het bestuursorgaan – of de bezwaarschriftcommissie als bedoeld in art. 7:13 Awb (zie mijn noot onder ABRvS 15 november 2017, AB 2018/29) een bevoegdheid. Is niet aan de voorwaarde(n) voor toepassing van art. 7:3 Awb voldaan, dan moet – als partijen geen kans hebben gekregen om hun standpunten mondeling toe te lichten – worden geoordeeld dat het be-

stuursorgaan een hoorzitting ten onrechte achterwege heeft gelaten. Maar indien wél aan de voorwaarde(n) voor toepassing van art. 7:3 Awb is voldaan, mag de bestuursrechtters hoogstens oordelen dat het bestuursorgaan een hoorzitting *redelijkerwijs* achterwege mocht laten. In dit kader moet worden bedacht dat er soms een goede reden bestaat om tijdens een hoorzitting aan belanghebbenden uit te leggen waarom een bezwaar kansloos (kennelijk ongegrond of niet-ontvankelijk) is, zoals M. Scheltema – Inleiding, in: A.T. Marseille & L. van der Velden (red.) *Vertrouwen verdient. Verdient vertrouwen*, Den Haag: Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksaangelegenheden 2014, p. 9–14:12 – met kracht van argumenten betoogt. Een goed gesprek kan namelijk veel procesleed – in de vorm van tijdsbeslag, kosten en/of frustratie – bij zowel belanghebbenden als het bestuursorgaan voorkomen.

9. Tot slot. De overwegingen 3, 4 en 5 van de hierboven afgedrukte uitspraak bieden, naar mijn overtuiging, voldoende ruimte om het hoorgebrek te passeren (met toepassing van art. 6:22 Awb) of te saueren (met toepassing van art. 8:73 lid 3 onderdeel b Awb). In zoverre zij verwezen naar mijn noot onder ABRvS 15 november 2017, AB 2018/29.

L.M. Koenraad

AB 2018/31

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

25 oktober 2017, nr. 201605448/1/A1
(Mrs. C.H.M. van Altena, E. Helder, J.Th. Drop)
m.nt. H.F.M.W. van Rijswijk

Art. 4 lid 1 onder a (i t/m iii) Kaderrichtlijn water,
Art. 2.12 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder 3°,
art. 2.10 lid 1 aanhef en onder c Wabo

Milieurecht Totaal 2018/6718
Omgevingsvergunning in de praktijk 2017/7693
M en R 2017/144
Module Ruimtelijke ordening 2017/7871
ECLI:NL:RVS:2017:2904

Het is voldoende om van representatieve uitgangspunten uit te gaan en er is geen noodzaak om van een worst case scenario uit te gaan. Er is geen verplichting naar Europees recht op basis waarvan ieder bestuursorgaan een project aan de doelstellingen van de Kaderrichtlijn Water toetst; het is voldoende dat ten minste één bestuursorgaan dat doet.

De Afdeling stelt (...) voorop dat het college zijn beoordeling op representatieve uitgangspunten dient te baseren en niet gehouden is om van een worstcasescenario uit te gaan. Anders dan appellanten betogen, brengt de in [het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 1 juli 2015] genoemde verplichting voor de lidstaat om goedkeuring voor een project te weigeren niet met zich dat elk bestuursorgaan in Nederland dat toestemming verleent voor een project ten volle dient te toetsen of wordt voldaan aan de uit de Kaderrichtlijn Water voortvloeiende verplichtingen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, moet er een bestuursorgaan zijn dat de bevoegdheid heeft om goedkeuring voor het project te weigeren indien niet wordt voldaan aan de Kaderrichtlijn Water. In Nederland is de Kaderrichtlijn Water geïmplementeerd in de Waterwet. Vaststaat dat voor het project een vergunning op grond van die wet nodig is. Die vergunning kan worden geweigerd als blijkt dat niet wordt voldaan aan de Kaderrichtlijn Water. Daarmee voldoet Nederland aan de in (...) het arrest van 1 juli 2015 genoemde verplichting. In deze procedure over verlening van omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan staat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, slechts ter beoordeling of er op voorhand voor het college redenen waren om aan te nemen dat de benodigde watervergunning geweigerd zou moeten worden.

1. Het college van B&W van Rotterdam,
2. De Dominicanen,
3. Appellant 3.

Procesverloop

Bij besluit 14 juli 2015 heeft het college aan 2d Vastgoed B.V. ten behoeve van de omzetting van de Steigersgracht te Rotterdam in een binnenstedelijk watersportgebied (hierna: het project) een omgevingsvergunning eerste fase verleend voor de activiteit afwijken van het bestemmingsplan.

Bij besluit van 8 december 2015 heeft het college een aanvullende voorwaarde verbonden aan de bij het besluit van 14 juli 2015 verleende omgevingsvergunning.

Bij besluit van 15 december 2015 heeft het college aan 2d Vastgoed B.V. ten behoeve van het project een omgevingsvergunning tweede fase verleend voor de activiteit bouwen.

Bij uitspraak van 10 juni 2016 heeft de rechtbank de tegen de besluiten van 14 juli 2015, 8 december 2015 en 15 december 2015 ingestelde beroepen gegrond verklaard en die besluiten vernietigd.

Tegen deze uitspraak heeft het college hoger beroep ingesteld. De Dominicanen en appellant 3 hebben incidenteel hoger beroep ingesteld.

Overwegingen

Inleiding

1. Het project, ook wel Rif010 genoemd, houdt in dat een deel van de Steigersgracht te Rotterdam wordt afgesloten en wordt omgevormd tot een watersportgebied met een kunstmatig rif, schoon zwemwater en golven, op te wekken via een golfgenerator. Er zullen diverse wateractiviteiten mogelijk zijn, met de nadruk op surfen. Er zal een houten strandhuis worden gerealiseerd met onder meer kleedruimtes, douches, een kantoor en een horecagedeelte. Bij het horecagedeelte zal een buitenterras worden gerealiseerd. De gemeente Rotterdam heeft een subsidie van € 3.000.000 ter beschikking gesteld voor realisatie van het project, dat als winnaar is gekozen van het Stadsinitiatief 2014. Naast de reguliere activiteiten zullen er mogelijk ter plaatse maximaal 12 keer per jaar grootschalige (sport) evenementen gehouden worden. Deze maken blijkens de ruimtelijke onderbouwning echter geen onderdeel uit van de aanvraag om omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan en derhalve ook niet van de verleende omgevingsvergunning.

De locatie waar het project is voorzien heeft op grond van het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Laurenskwartier" de bestemming "Water". Niet in geschil is dat zowel de functie als de bouwwerken van het project in strijd zijn met het bestemmingsplan.

In de nabijheid van de locatie waar het project is voorzien, bevinden zich woningen, waaronder die van appellant 3, wederpartij A, wederpartij B en wederpartij D, alsmede de kerk en het klooster van De Dominicanen. Zij kunnen zich niet vinden in de verlening van de omgevingsvergunningen voor het project, onder meer omdat zij vrezden voor onaanvaardbare geluidhinder.

2. De rechtbank heeft de besluiten van 14 juli 2015 en 8 december 2015 en 15 december 2015 vernietigd. Volgens de rechtbank heeft het college niet in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat de combinatie van het project en de kerk en het klooster van De Dominicanen wat geluid betreft voldoet aan het vereiste van een goede ruimtelijke ordening en is voorts geen sprake van een goede ruimtelijke onderbouwning, doordat onjuiste uitgangspunten zijn gehanteerd bij de beoordeling van de te verwachten geluidniveaus. Dit maakt volgens de rechtbank dat de verlening van de omgevingsvergunning eerste fase in strijd is met artikel 2.12, eerste lid, aanhef en

onder a, aanhef en onder 3°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) en dat de verlening van de omgevingsvergunning tweede fase in strijd is met artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van die wet.

Het college kan zich niet vinden in de vernietiging van de besluiten van 14 juli 2015, 8 december 2015 en 15 december 2015 en de daaraan door de rechtbank ten grondslag gelegde overwegingen. De Dominicanen en appellant 3 kunnen zich niet vinden in de verwerping door de rechtbank van een aantal van hun beroepsgronden. Appellant 3 kan zich voorts niet vinden in de door de rechtbank aan hem toegekende proceskostenvergoeding.

Het hoger beroep van het college

4. Het college betwist de overweging van de rechtbank dat het zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de combinatie van het project en de kerk en het klooster van De Dominicanen wat geluid betreft voldoet aan het vereiste van een goede ruimtelijke ordening. Volgens het college heeft het voor de beoordeling van de aanvaardbaarheid van het geluidniveau ter plaatse van de kerk en het klooster, gelet op de ligging daarvan in de binnenstad van Rotterdam, kunnen uitgaan van de maatstaf dat de binnenwaarde – als etmaalwaarde – beneden de 35 dB(A) blijft. Het college betwist voorts de overweging van de rechtbank dat de ruimtelijke onderbouwing is gebaseerd op onjuiste akoestische uitgangspunten en dat om die reden geen sprake is van een goede ruimtelijke onderbouwing.

4.1. De rechtbank heeft overwogen dat het project een substantiële negatieve invloed zal hebben op de beleving van de kerk en het klooster van De Dominicanen en bovenmatig afbreuk kan doen aan de daaraan verbonden rust en ingetogenheid. Ook de gebruikelijke bezinning bij uitvaarten zou volgens de rechtbank verstoord kunnen worden. De rechtbank heeft in dat verband aannemelijk geacht dat het project ook op de kades van de Steigersgracht toeschouwers zal trekken die, net als de bezoekers van het buitenterras bij het horecagedeelte van het project, de surfers luidkeels zullen aanmoedigen of van commentaar zullen voorzien. Volgens de rechtbank kon het college zich, gelet hierop, niet in redelijkheid op het standpunt stellen dat de combinatie van het project en de kerk en het klooster voldoet aan het vereiste van een goede ruimtelijke ordening als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, aanhef en onder 3°, van de Wabo. De rechtbank heeft overwogen dat bovendien niet wordt voldaan aan het vereiste van een goede ruimtelijke onderbouwing als bedoeld in die bepaling, niet alleen omdat niet uitdrukkelijk is in-

gegaan op de verenigbaarheid van het project met de kerk en het klooster, maar ook omdat bij het akoestisch onderzoek van Cauberg-Huygen, waarop de ruimtelijke onderbouwing is gebaseerd, onjuiste uitgangspunten zijn gehanteerd. De rechtbank acht het uitgangspunt van Cauberg-Huygen dat de mensen op het buitenterras niet zullen schreeuwen maar zullen roepen en dat niet meer dan 50% van hen tegelijkertijd zal roepen niet juist. Volgens de rechtbank is niet aannemelijk dat de exploitant door het stellen en handhaven van gedragsregels kan voorkomen dat wordt geschreeuwd en dat niet meer dan 50% van de mensen tegelijkertijd zal roepen.

4.2. Bij de beantwoording van de vraag of het bereid is planologische medewerking te verlenen aan het project komt het college beleidsruimte toe. Wat de kerk en het klooster betreft heeft het college zich op het standpunt gesteld dat, gegeven de ligging in de binnenstad van Rotterdam, sprake is van aanvaardbare geluidniveaus indien binnen geluidgevoelige ruimten dan wel verblijfsruimten van gevoelige gebouwen een binnenwaarde van ten hoogste 35 dB(A) als etmaalwaarde is gewaarborgd. Deze norm is door het college in de ruimtelijke afweging als uitgangspunt genomen voor een aanvaardbare leefomgeving en is van toepassing geacht op zowel woningen, ook die in het klooster gelegen, als op het kerkgebouw. Het enkele religieuze karakter van het kerkgebouw, in deze stedelijke omgeving, geeft het college geen aanleiding een ander uitgangspunt te hanteren, waarbij het college onder verwijzing naar het akoestisch onderzoek opmerkt dat het binnenniveau in de kerk, ook in het binnen de kerk gelegen stiltecentrum, niet meer zal zijn dan 31 dB(A), inclusief stemgeluid. De Afdeling ziet, anders dan de rechtbank, geen grond voor het oordeel dat het college zich, gelet op zijn beleidsruimte, niet in redelijkheid op dat standpunt heeft kunnen stellen. De door de rechtbank in dit verband aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 19 maart 2008,

ECLI:NL:RVS:2008:BC7094, betrof niet een vergelijkbare situatie als thans aan de orde. De Afdeling is wel van oordeel dat het college in dit geval, gegeven de bij het college bekende bereidheid van de initiatiefnemer van het project om met het oog op het voorkomen van ongewenste beïnvloeding door geluid bij aankomst en vertrek van rouwstoeten, geen activiteiten in het water te laten plaatsvinden bij aangekondigde uitvaarten, niet in redelijkheid heeft kunnen afzien van het verbinden van een daartoe strekkende voorwaarde aan de omgevingsvergunning eerste fase. Voor het overige kan echter niet worden geoordeeld dat het college bij de beoordeling of het project wat geluid betreft onaanvaardbare gevolgen

heeft voor de kerk en het klooster een andere beoordelingsmaatstaf had moeten hanteren dan voor woningen.

4.3. De vraag is vervolgens of het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het project wat geluid betreft geen onaanvaardbare gevolgen heeft voor woningen, de kerk en het klooster. Bij de beoordeling van het geluidaspect heeft het college de volgende maatstaf gehanteerd.

Het project houdt de oprichting van een inrichting in, waarvoor de geluidgrenswaarden uit artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit) zullen gelden. Het college heeft getoetst aan die grenswaarden. Vast staat dat de grenswaarden voor het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau uit artikel 2.17 op de gevel van een aantal nabij het project gelegen woningen zullen worden overschreden. Voor die woningen zijn daarom bij maatwerkvoorschrift op grond van het Activiteitenbesluit hogere grenswaarden vastgesteld. De hogere grenswaarden op de gevel leiden volgens het college niet tot een hoger binnenniveau in de woningen dan de in het Activiteitenbesluit genoemde etmaalwaarde van 35 dB(A). Het stemgeluid van de bezoekers van de in de open lucht gelegen delen van de inrichting – het water en het buitenterras – blijft in het kader van het Activiteitenbesluit buiten beschouwing. Dit betekent niet dat dit stemgeluid bij de beslissing over verlening van omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan buiten beschouwing kan worden gelaten. Het college heeft dit stemgeluid ook beoordeeld. Volgens het college leidt het stemgeluid niet tot onaanvaardbare gevolgen, zolang het samen met het geluid van de bronnen waarvoor het regime van het Activiteitenbesluit geldt, niet tot een hoger binnenniveau leidt dan de in het Activiteitenbesluit genoemde etmaalwaarde van 35 dB(A). Volgens het college kan op grond van het akoestisch onderzoek van Caubergh-Huygen en door KuiperCompagnons uitgevoerd onderzoek naar de gevels van omliggende woningen, waaronder het wooncomplex van het klooster, en de gevel van de kerk, worden geconcludeerd dat een binnenniveau van niet meer dan 35 dB(A) als etmaalwaarde gewaarborgd is, met dien verstande dat daarvoor bij een aantal woningen de geluidwering van de gevel moet worden verbeterd. Een van de bij het besluit van 14 juli 2015 aan de omgevingsvergunning eerste fase verbonden voorwaarden houdt in dat de initiatiefnemer van het project daarvoor zorg moet dragen.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat, in aanmerking genomen de ligging in de binnenstad van Rotterdam, bij inachtneming een binnenniveau van 35 dB(A) als etmaalwaarde

voldoende bescherming wordt geboden aan woningen, de kerk en het klooster. Dat niet wordt voldaan aan de in de VNG-Brochure “Bedrijven en milieuzonering” voor openluchtzwembaden genoemde richtafstand van 200 m leidt volgens het college niet tot een ander oordeel. Het project is volgens het college niet vergelijkbaar met een openluchtzwembad als bedoeld in die brochure.

4.4. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat het college zich, voor zover het door het project zelf veroorzaakte geluidniveaus betreft, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zich geen onaanvaardbare gevolgen voordoen, indien wordt voldaan aan de door het college gehanteerde beoordelingsmaatstaf. De Afdeling ziet evenmin grond voor het oordeel dat het college niet op grond van de door Caubergh-Huygen en KuiperCompagnons uitgevoerde onderzoeken heeft mogen concluderen dat kan worden voldaan aan de krachtens het Activiteitenbesluit geldende grenswaarden en aan de eis dat het stemgeluid van bezoekers en het geluid van de bronnen waarvoor het regime van het Activiteitenbesluit geldt, samen een binnenniveau van 35 dB(A) als etmaalwaarde niet overschrijden. De Afdeling stelt daarbij voorop dat het college zijn beoordeling op representatieve uitgangspunten dient te baseren en niet gehouden is om van een worstcasescenario uit te gaan. Anders dan de rechtbank acht de Afdeling aannemelijk dat de exploitant van het project roepende en schreeuwende mensen op het buitenterras en in het water in voldoende mate kan corrigeren om overschrijding van een binnenniveau van 35 dB(A) te voorkomen. Ook in de door onder meer appelland 3, die in zoverre rapporten van LBP Sight heeft ingebracht, geuite kritiek op de rapporten van Caubergh-Huygen en KuiperCompagnons ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat in laatstgenoemde rapporten onvoldoende representatieve uitgangspunten zijn gehanteerd.

4.5. Uit het voorgaande volgt dat het betoog van het college terecht is voorgedragen. Dit kan echter niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, nu het college ter zitting bij de Afdeling heeft erkend dat het, naast de door het project zelf veroorzaakte geluidniveaus, ook het stemgeluid van toeschouwers op de kades van de Steigersgracht had moeten betrekken bij zijn beoordeling. Dit betekent dat de rechtbank in zoverre terecht een gebrek in de ruimtelijke onderbouwing heeft aangenomen, dat aanleiding gaf voor vernietiging van de in beroep bestreden besluiten.

5. Het hoger beroep van het college is ongegrond.

De incidentele hoger beroepen van De Dominicanen en appellant 3

6. Appellant 3 heeft ter zitting zijn grond over de toetsing aan parkeernormen ingetrokken.

7. De Dominicanen en appellant 3 betogen dat de rechtbank een te beperkte toets heeft aangelegd met betrekking tot de door hen gestelde strijd met Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (*PbEG* 2000 L327; hierna: de Kaderrichtlijn Water). Volgens hen volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 1 juli 2015, *Wezer*, ECLI:EU:C:2015:433, punt 50, dat elk bestuursorgaan dat toestemming verleent voor een project waarop de Kaderrichtlijn Water betrekking heeft ten volle moet toetsen of aan die richtlijn wordt voldaan. De rechtbank heeft ten onrechte slechts getoetst of het college op voorhand had moeten inzien dat de Waterwet, waarin de Kaderrichtlijn Water is geïmplementeerd, aan de uitvoerbaarheid van het project in de weg staat, aldus De Dominicanen en appellant 3.

7.1. In punt van 50 van het arrest van 1 juli 2015 heeft het Hof van Justitie het volgende overwogen:

“Daaruit volgt dat, behoudens indien een afwijking wordt toegestaan, iedere achteruitgang van de toestand van een waterlichaam moet worden voorkomen, ongeacht de planning op langere termijn volgens de beheersplannen en maatregelenprogramma's. De verplichting om achteruitgang van de toestand van oppervlaktewaterlichamen te voorkomen blijft dwingend in ieder stadium van de tenuitvoerlegging van richtlijn 2000/60 en is van toepassing op ieder type en iedere toestand van een waterlichaam waarvoor een beheersplan is vastgesteld of had moeten worden vastgesteld. De betrokken lidstaat moet bijgevolg zijn goedkeuring voor een project weigeren wanneer dat project de toestand van het betreffende waterlichaam kan verslechteren of het bereiken van een goede toestand van oppervlaktewaterlichamen in gevaar kan brengen, tenzij voor dat project een afwijking geldt krachtens artikel 4, lid 7, van die richtlijn.”

7.2. Anders dan De Dominicanen en appellant 3 betogen, brengt de in deze overweging genoemde verplichting voor de lidstaat om goedkeuring voor een project te weigeren niet met zich dat elk bestuursorgaan in Nederland dat toestemming verleent voor een project ten volle dient te toetsen of wordt voldaan aan de uit de Kaderrichtlijn Water voortvloeiende verplichtingen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, moet er een bestuursorgaan zijn dat de bevoegdheid heeft om goedkeuring voor het project te

weigeren indien niet wordt voldaan aan de Kaderrichtlijn Water. In Nederland is de Kaderrichtlijn Water geïmplementeerd in de Waterwet. Vaststaat dat voor het project een vergunning op grond van die wet nodig is. Die vergunning kan worden geweigerd als blijkt dat niet wordt voldaan aan de Kaderrichtlijn Water. Daarmee voldoet Nederland aan de in punt 50 van het arrest van 1 juli 2015 genoemde verplichting. In deze procedure over verlening van omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan staat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, slechts ter beoordeling of er op voorhand voor het college redenen waren om aan te nemen dat de benodigde watervergunning geweigerd zou moeten worden. De rechtbank heeft derhalve de juiste toets aangelegd.

Het betoog faalt.

(...)

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart het hoger beroep van het college van burgemeester en wethouders van Rotterdam en het hoger beroep van appellant 2A, appellant 2B, appellant 2C, appellant 2D, appellant 2E en appellant 2F, de Nederlandse Provincie van de Dominicanen en het bestuur van de parochie H. Johannes ongegrond;
(...).

Noot

1. Een eerdere annotatie bij de uitspraak van de Rechtbank Rotterdam van 17 maart 2017 over het project Rif010 verscheen al in de *AB* (*AB* 2017/177). Voor de feitelijkheden over het project verwijs ik graag naar mijn eerdere annotatie. De uitspraak van 17 maart 2017 betrof de verlening van de watervergunning. Daarbij stond de vraag centraal of de Nederlandse implementatie van toetsing aan de KRW-doelstellingen de toets van de Afdeling kon doorstaan, hetgeen het geval was. Nu oordeelt de Afdeling omdat er – onder andere – een strandhuis wordt gebouwd, over de omgevingsvergunning voor de activiteit afwijken van het bestemmingsplan en de activiteit bouwen, waarvoor in 2015 vergunningen zijn verleend door het college van B&W van Rotterdam. Omwonenden en de in de nabijheid gelegen kerk en het klooster van De Dominicanen vrezten voor onaanvaardbare geluidhinder. Het college, de Dominicanen en een andere omwonende hebben tegen deze uitspraak van de rechtbank hoger beroep ingesteld. Deze annota-

tie bespreekt slechts de waterrechtelijke aspecten.

2. De Dominicanen en een andere omwonende voeren met een verwijzing naar het *Weser*-arrest van het Hof van Justitie (C-461/13, ECLI:EU:C:2015:433, AB 2015/262) aan dat ook bij het verlenen van de omgevingsvergunningen getoetst dient te worden aan de doelen van de Kaderrichtlijn Water. Zij zijn van mening dat uit het *Weser*-arrest volgt dat elk bestuursorgaan dat toestemming verleent voor een project waarop de KRW betrekking heeft, ten volle moet toetsen of aan die richtlijn wordt voldaan.

Ondanks dat de Afdeling niet mee gaat in deze redenering is het toch goed voor de praktijk om de uitspraak te publiceren. De Afdeling is van oordeel dat nu de toetsing aan de KRW-doelstellingen al heeft plaatsgevonden bij het verlenen van de watervergunning Nederland voldoet aan de in het *Weser*-arrest genoemde verplichting om projecten te toetsen aan de KRW-doelstellingen. Deze overweging heeft met name betrekking op het volgende deel van de Hofuitspraak: namelijk dat “lidstaten, behoudens indien een afwijking wordt toegestaan, hun goedkeuring voor een project moeten weigeren wanneer dat project een achteruitgang van de toestand van een oppervlaktewaterlichaam kan teweegbrengen of het bereiken van een goede toestand van het oppervlaktewater respectievelijk een goed ecologisch potentieel en een goede chemische toestand van dat water op het (...) relevante tijdstip in gevaar brengt”. Het Hof stelt kort gezegd alleen dat er getoetst moet worden aan de KRW-doelstellingen, maar niet dat dit bij iedere toestemming die voor een project nodig is moet gebeuren. Het staat lidstaten vrij hier zelf een keuze in te maken, mits er maar een toetsing plaatsvindt. Resumerend kan worden gesteld dat 1. uit het *Weser*-arrest volgt dat inderdaad bij een project getoetst moet worden aan de KRW-doelstelling zoals hiervoor geciteerd, 2. dat de wijze waarop die verplichting tot toetsen in Nederland in de wetgeving is neergelegd in ieder geval naar het oordeel van de Rechtbank Rotterdam in overeenstemming is met het Europese recht (zie de uitspraak van 17 maart 2017 inzake de watervergunning voor het project Rif010, AB 2017/177), 3) in gevallen waarin geen watervergunning is vereist andere bestuursorganen alert dienen te zijn en bij een toestemming voor een dergelijk project moeten toetsen aan de KRW-doelstellingen zoals van toepassing in het *Weser*-arrest. Hoe die toetsing dan zou moeten plaatsvinden is onduidelijk omdat de Nederlandse wetgeving sterk leunt op een toetsing aan waterbeheerplannen.
H.F.M.W. van Rijswijk

AB 2018/32

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

22 november 2017, nr. 14/5532 WIA
(Mrs. A.I. van der Kris, H.G. Rottier, E. Dijt)
m.nt. A.C. Hendriks

Art. 54 lid 1 en 2, art. 55 lid 1 Wet WIA

ECLI:NL:CRVB:2017:4075

Afwijzing WIA-uitkering. Deskundige onderschrijft conclusies van verzekeringsarts. Deskundigenrapport overtuigend gemotiveerd.

Als uitgangspunt geldt dat de bestuursrechter het oordeel van een onafhankelijke, door hem ingeschakelde deskundige kan volgen, indien de door deze deskundige gebezigde motivering hem overtuigend voorkomt. Deze situatie doet zich hier voor. Het rapport van de deskundige geeft, zoals onder 4.3 is overwogen, blijk van een zorgvuldig onderzoek. De deskundige komt in zijn rapport gemotiveerd tot de conclusie dat er op beide data in geding geen aanleiding bestaat voor meer beperkingen dan door de verzekeringsartsen van het UWV is aangenomen. Daarbij is van belang dat de deskundige in zijn rapport van 14 december 2016 zowel de bevindingen over de ziekte van Lyme als de bevindingen over de inspanningsastma, waaronder de brief van longarts R.C. van Heemst van 19 januari 2016, in zijn beoordeling heeft betrokken. Tevens is de deskundige in zijn aanvullende rapport van 17 mei 2017 ingegaan op de brief van 3 februari 2017 van huisarts Zweers-Talma.

Gelet op wat onder 4.3 tot en met 4.7 is overwogen wordt het oordeel van de rechtbank dat geen twijfel bestaat aan de juistheid van de conclusies van de verzekeringsarts (bezwaar en beroep) over de belastbaarheid van appellante per 31 januari 2012 en per 28 januari 2014 onderschreven. De onder 4.2 gestelde vraag of er aanleiding bestaat voor verdergaande beperkingen dient dan ook ontkenmend te worden beantwoord.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Overijssel van 28 augustus 2014, 14/1050 (aangevallen uitspraak) tussen:

Appellante,

en
De Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV).

Procesverloop

Namens appellante heeft mr. E.R. Jonkman, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het Uvw heeft een verweerschrift ingediend.